

Arrest

nr. 248 868 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart Palestijn van origine te zijn en afkomstig uit Syrië, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 27 februari 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) heeft zich in een arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland).

De verwerende partij is derhalve, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2016 in Roemenië internationale bescherming werd toegekend. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Hij erkent en bevestigt dit daarentegen thans in zijn verzoekschrift, waar o.a. wordt opgemerkt: “Op 2 september 2016 had verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Roemenië”.

De Raad wijst erop dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoeker in Roemenië een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoeker kan uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Hij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem werd verleend in een andere EU lidstaat, in casu Roemenië, te weerleggen. Dit kan verzoeker doen door concreet aan te tonen dat de door Roemenië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Roemenië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Roemenië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”. Volgens het Hof wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim/Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

4.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt het Commissariaat-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op verzoekers specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

Waar verzoeker erop wijst dat het Commissariaat-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de ratio legis van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109).

De Raad beklemtoont dat verzoeker in 2016 internationale bescherming heeft verkregen in Roemenië, hetgeen door hem niet wordt betwist. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van

aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Roemenië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Verzoeker laat geheel na hetgeen dienaangaande op correcte en pertinente wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Zo ontkracht noch weerlegt verzoeker -die in zijn verzoekschrift o.a. op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze laat gelden dat "Een aangepaste medische behandeling was voor verzoeker niet toegankelijk in Roemenië", dat "In Roemenië is er geen taal cursus of werkopleiding voor verzoeker beschikbaar" en dat "Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt alleszins niet dat verzoeker in Roemenië zou kunnen rekenen op welke autoriteiten dan ook die daadwerkelijk in staat is om hem de nodige ondersteuning (op vlak van psycho-sociale begeleiding; huisvesting; tewerkstelling etc.) te bieden, en dit terwijl zijn precaire leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen.",- de pertinente motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond wordt vastgesteld:

"Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo geeft u toe dat u in Roemenië geen psychische of medische begeleiding hebt gezocht (CGVS, p. 5)." Verzoeker toont niet aan zijn situatie en levensomstandigheden in Roemenië bij de Roemeense autoriteiten, die hem in de vorm van de vluchtelingenstatus internationale bescherming verleenden, te hebben aangekaart en dat hij in Roemenië zijn rechten als internationaal beschermd niet zou kunnen laten (doen) gelden. Verzoeker overtuigt dan ook niet, bij gebrek aan enig concreet bewijs ernstige inspanningen hiertoe te hebben ondernomen en/of een gebrekkige toegang hiertoe bij de Roemeense instanties te hebben aangekaart, waar hij in het verzoekschrift laat gelden dat hij "de facto uitgesloten is van de Roemeense arbeidsmarkt" en voorts onder meer gewag maakt van "het gebrek aan toegang tot aangepaste medische hulp".

De Raad stipt nog aan dat een algemene verwijzing naar de situatie in Roemenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker er buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in de bestreden beslissing, motieven die op generlei wijze worden weerlegd of ontkracht.

Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad onderstreept dat verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Roemenië, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 augustus 2020, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen en licht zij toe dat er ook twee psychologische attesten werden bijgevoegd waaruit blijkt dat zij ernstige problemen kent en daarvoor therapeutisch en medicamenteus wordt behandeld. Verzoekende partij stelt dat zij er zo erg aan toe was dat zij een zelfmoordpoging heeft ondernomen. Verzoekende partij voegt daartoe toe dat zij ook slechtziend is en een spraakgebrek heeft. Verzoekende partij vervolgt dat zij thans bij een landgenoot is ingetrokken. Voorts stelt zij dat rekening dient gehouden te worden met haar specifieke situatie. Zij bevestigt dat zij geboren is in Syrië, Yarmouk, in 1998 en van Palestijnse origine is. Zij vluchtte uit Syrië weg omdat zij bang was om opgeroepen te worden voor haar legerdienst. Verzoekende partij wijst erop dat zij in Roemenië terechtkwam op straat en geen beroep kon doen op hulp. Zij bevestigt tevens dat zij 1x per maand wordt gevolgd door een psycholoog en thans, omwille van Corona, 1x per 2 maand. De Raad merkt op dat verzoekende partij zeer zenuwachtig is en heel erg stottert bij het beantwoorden van de vraag.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten of elementen bijbrengt die van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

4.2.2. Waar verzoekende partij haar specifieke situatie aankaart en in het kader hiervan erop wijst dat zij geboren is in Syrië, Yarmouk, in 1998 en van Palestijnse origine is, en dat zij Syrië ontvluchtte omdat zij

bang was om opgeroepen te worden voor haar legerdienst, merkt de Raad op dat verzoekende partij haar verwijzing naar haar situatie in en vrees ten aanzien van haar land van herkomst Syrië te dezen niet dienstig of nuttig is. Haar verzoek om internationale bescherming werd in voorliggend geval immers als niet-ontvankelijk beschouwd in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Roemenië. Verzoekende partij haar verwijzing naar haar situatie in Syrië en de reden die haar ertoe heeft aangezet haar land van herkomst te verlaten, kan aldus niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing (en in graad van beroep voormelde beschikking).

4.2.3. Wat verzoekende partij haar medische en psychologische situatie betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat, zoals in de beschikking van 31 augustus 2020 werd opgemerkt, “ (...) *in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken.*” De Raad herhaalt dat op grond hiervan/dit vermoeden “*dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoeker in Roemenië een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.*”

Zoals reeds werd opgemerkt in voornoemde beschikking kan verzoekende partij uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden in haar geval niet speelt. In dit verband werd er eerder op gewezen dat zij overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Duitsland*) de nodige concrete elementen dient aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar werd verleend in een andere EU lidstaat, *in casu* Roemenië, te weerleggen. Zij kan een dergelijk bewijs leveren door concreet aan te tonen dat de door Roemenië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Roemenië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor haar terugkeer naar Roemenië tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. “*Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is*” volgens het Hof van Justitie”, zo werd eerder in voormelde beschikking aangestipt, “*enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*”. Volgens het Hof wordt “*die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling* (HvJ 19 maart 2019, C-318/17, *Ibrahim/Duitsland*, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, *Jawo/Duitsland*, § 92 en 93).”

Eerder werd in de beschikking van 31 augustus 2020 concreet vastgesteld dat verzoekende partij geen dergelijk bewijs levert. In dit verband kan worden verwezen naar de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt als volgt:

“In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Roemenië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Verzoeker laat geheel na hetgeen dienaangaande op correcte en pertinente wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Zo ontkracht noch weerlegt verzoeker -die in zijn verzoekschrift o.a. op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze laat gelden dat "Een aangepaste medische behandeling was voor verzoeker niet toegankelijk in Roemenië", dat "In Roemenië is er geen taalcursus of werkopleiding voor verzoeker beschikbaar" en dat "Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt alleszins niet dat verzoeker in Roemenië zou kunnen rekenen op welke autoriteiten dan ook die daadwerkelijk in staat is om hem de nodige ondersteuning (op vlak van psycho-sociale begeleiding; huisvesting; tewerkstelling etc.) te bieden, en dit terwijl zijn precare leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen."- de pertinente motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond wordt vastgesteld:

"Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo geeft u toe dat u in Roemenië geen psychische of medische begeleiding hebt gezocht (CGVS, p. 5)." Verzoeker toont niet aan zijn situatie en levensomstandigheden in Roemenië bij de Roemeense autoriteiten, die hem in de vorm van de vluchtelingenstatus internationale bescherming verleenden, te hebben aangekaart en dat hij in Roemenië zijn rechten als internationaal beschermde niet zou kunnen laten (doen) gelden. Verzoeker overtuigt dan ook niet, bij gebrek aan enig concreet bewijs ernstige inspanningen hiertoe te hebben ondernomen en/of een gebrekkige toegang hiertoe bij de Roemeense instanties te hebben aangekaart, waar hij in het verzoekschrift laat gelden dat hij "de facto uitgesloten is van de Roemeense arbeidsmarkt" en voorts onder meer gewag maakt van "het gebrek aan toegang tot aangepaste medische hulp".

Verzoekende partij betwist het voorgaande niet, minstens doet zij hier op generlei wijze afbreuk aan. Zo ontkent ze geenszins in Roemenië geen psychische of medische begeleiding te hebben gezocht. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden en overtuigt derhalve allerminst waar ze ter zitting aanvoert dat zij in Roemenië als begunstigde van internationale bescherming geen beroep kon/kan doen op hulp(verlening). Ze maakt dit niet *in concreto* aannemelijk. Ze toont dan ook niet aan, bij gebrek ook aan enig bewijs van concrete inspanningen om een beweerde gebrekkige toegang tot hulp op welk gebied dan ook, bij de Roemeense autoriteiten te hebben aangekaart, dat zij in Roemenië de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kan laten gelden.

Dat verzoekende partij, zoals blijkt uit de eerder door haar bij haar vraag tot horen bijgebrachte psychologische attesten van 5 juni 2020 en 27 augustus 2020 en de door haar geschreven brief, met psychologische problemen te kampen heeft, dat zij hiervoor in België in behandeling is en (therapeutisch en medicamenteus) wordt opgevolgd, en dat zij voorts onder andere ook met spraakproblemen te kampen heeft, wordt niet betwist en is betreurenswaardig. Het werpt evenwel geen ander licht op hetgeen voorafgaand wordt vastgesteld met betrekking tot onder meer haar toegang tot o.a. de gezondheidszorg in Roemenië. Wat de beoordeling van verzoekende partij haar psychologische en medische problematiek/kwetsbaarheid op zich betreft, wijst de Raad erop dat voor een beoordeling hiervan, verzoekende partij zich van de daartoe geëigende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te bedienen.

De Raad stipt nog aan dat waar in het psychologisch attest van 27 augustus 2020 wordt geconcludeerd dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een eventuele terugwijzing naar Syrië of Roemenië, in de bestreden beslissing uitdrukkelijk "(...) de aandacht van de Minister" wordt gevestigd *"op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië"* en de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien dient erop gewezen dat in zoverre in het betreffende attest van de psychologe melding wordt gemaakt van traumatische gebeurtenissen in het land waar verzoekende partij internationale bescherming heeft gekregen, de betreffende psycholoog zich hiervoor slechts kan baseren op en het alzo dan ook louter een weergave van de verklaringen van verzoekende partij betreft. Hoe dan ook zijn die attesten, net als de emotionele brief van verzoekende partij waarin zij haar moeilijke verleden en levenssituatie beschrijft, niet van aard om een ander licht te werpen op hetgeen voorafgaand werd vastgesteld met betrekking tot het in Roemenië, alwaar zij internationale bescherming geniet, door

verzoekende partij laten gelden van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, o.a. inzake de toegang tot de gezondheidszorg aldaar.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het op algemene wijze verwijzen naar haar vraag tot horen en de algemene opmerking dat zij thans bij een landgenoot is ingetrokken, doch ze gaat voorts niet in op en laat voor het overige na daadwerkelijk concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 31 augustus 2020 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS